

nu see hen til disse Amtsraads-Erklæringer om Afløsningen af dette Arbejde, og betænke, at den Tid, vi have havt for 20 Aar tilbage, kan komme igjen, — for 20 Aar tilbage kunde man maageligt erholde en dygtig Karl for 6 à 8 Rd. Courant om Aaret, og en dygtig Dag-leier for 3 à 4 p. Courant daglig —; naar man tager Hensyn dertil og til hvad det nu anslaaes til, da troer jeg, at det er velbegruudet, at Vedkommende med spændt Forventning imødesee, hvorledes de Regler blive, efter hvilke denne Trældom skal afløses. Jeg kan nu slutte hermed; kun maa jeg i højeste Maade beklage, at der er medgaaet saa megen af denne Forsamlings kostbare Tid ved at behandle Gist-loven og lignende mindre vigtige Love, at vi nu af Hensyn til Tid maae behandle en af de allervigtigste Love — en Lov, som har en saa stor Betydning for Folket — med en saa ualmindelig Hurtighed, saafremt den skal blive vedtagen, inden Thinget adskilles, at man, idet den bevaender Thinget, ikke kan gjøre den anden Tjeneste, end blot at hilse den, og, idet jeg hilser den, da vil jeg ønske, at denne vigtige Sags Ordning maae gjøre en heldig Fremgang ved denne Lov.

Idet jeg saaledes, ifølge min Overbeviisning, har udtalt de Grunde, der bevæge mig til idag at stemme for Loven, — fordi jeg ikke vil udsætte mig for Ansvar af ingen Lov at faae, og altsaa hellere Noget end Intet —, da maa jeg i Genhold hertil, saafremt denne Lovs Virkning skulde vise sig mindre heldig, forbedre mig et Forslag, om jeg dertil finder mig foranlediget, til at forandre den (Ja! Hør!).

J. A. Hansen: Ingen kan mere end jeg føle det Ansvar, som er forbundet med at stemme imod nærværende Lov for Diebliffet, men foruden det Ansvar, som er forbundet dermed, hviler der tillige i denne Sag et andet Ansvar paa os, som allerede Rigsdagsmanden for Odense Amts 2det District (Chr. Larsen) har gjort opmærksom paa. Der hviler det Ansvar paa os, naar man stemmer for nærværende Lov, at vi vel maae være os bevidste, om virkelig denne Lov, som den er kommen til os fra Landstthinget, er saaledes, at Folket kan være tjent med, at den udkommer. Vi maae ved at overveie disse forskellige Hensyn vel afgjøre med os selv, hvilket

Ansvar vi troe snarest at kunne bære, og hvilket Ansvar vi troe ikke at kunne bære. Ved at afveie disse Hensyn mod hinanden, er jeg kommen til den Overbeviisning, at det Ansvar er for mig det største, for at faae Loven et Fjerdingaar tidligere ud, at vedtage den i dens nuværende Stikkelse, en Stikkelse, som efter min Overbeviisning ingenlunde er saaledes, at Folket med Tillid og Fortrofastniag kan modtage Loven. Derfor er det, at jeg havde ønsket at komme til at udtale mig mod det forrige Indstillingspunkt; men, da man behagede at nægte mig dette, saa skal jeg her tillade mig at udtale et Par Ord nærmere, hvorfor jeg agter at stemme mod Loven, saaledes som den nu foreligger. Det maa vistnok meget beklages og viser sig nu i sine sørgelige Følger, at, medens Regjeringen ved Rigsdagens Sammentrædelse i Begyndelsen lod Rigsdagen forelægge 2 større Lovarbejder, nemlig Loven om Rigsretten og Loven om Pressens Brug, som dog viser sig ikke nu at ville kunne udkomme i nærværende Sessjon, lod den derimod, forsaavidt jeg husker, 3 Uger hengaae af Sessjonen, inden de nærværende Love bleve Rigsdagen forelagte. Jeg vil troe, naar man havde forelagt Rigsdagen disse to Love tidligere, til det Tidspunkt, da de to andre Love, hvis tidlige forelæggelse viser sig har ikke ført til det forønskede Resultat, saa havde vi villet kunne faae den fornødne Tid til at faae dem fuldstændigt og ordentligt gennemgaaede og behandlede; men det er nu Noget, som ikke lader sig forandre, og jeg skal derfor ikke opholde mig derved. Man har anført som en Grund for at vedtage Loven i den Stikkelse, den har faaet fra Landstthinget, at den ikke kan udkomme i denne Sessjon, dersom den skal gaae tilbage til Landstthinget igjen; men man har ved Siden deraf gjort et Indstillingspunkt med Hensyn til en ligesfrem, jeg tør vel sige, uopløselig dermed forbunden anden Lov, at den dog skal gaae tilbage til Landstthinget. Mener man, at den ene Lov kan komme tilbage og dog udkomme i nærværende Sessjon, da seer jeg ikke, hvorfor en saa nær beslægtet dermed ikke ogsaa kan udkomme, naar den gik til Landstthinget. Kan hiin saa nær med denne beslægtede Sag ikke udkomme, naar den skal tilbage til Landstthinget, saa vil